கடவுளால் ஆகாதது

5727

3727

PRESENTED BY:
V. PR. PL. M.
KASIVISWANATHAN CHETTIAR
PAGANERI.

டி.கே.சீனிவாசன்

கடவுளால் ஆகாதது!

3.7.76

PRESENTED BY
V. PR. PL. M. KASIVISVANATHAN
CHETTIAR TO
THIRUVALLUVAR LIBRARY, PAGANERI

டி.கே. சீனிவாசன்

பாகனேரி

PRESENTED BY:
V. PR. PL. M.
KASIVISWANATHAN CH...
PAGANERI.

திராவிடன் பதிப்பகம்

P. B. 18 வேலூர். (வ. ஆ.)

முதற் பதிப்பு 1948.

முழு உரிமையும் திராவிடன் பதிப்பகத்தாருக்கே.

விலை 0 8 0

பிரீ பிரின்டர்ஸ், பவழக்காரத் தெரு, சென்னை.

பதிப்புரை

தோழர். டி. கே. சீனிவாசன் சிறந்த பேச்சாளர் —சிறுகதை எழுத்தாளர்—தமிழ் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் உலகில் சஞ்சரிப்பவர்கூட. சமூகத்தை செம்மைப் படுத்தும் நோக்கத்துடன் அவர்கள் தீட்டும் கதைகள் கருத்துக்கும் சிந்தனைக்கும் இனிய விருந்தாகவே அமையும்.

அடிமைப் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் திராவிட நாட்டுக்கும் — மக்களுக்கும் தோழர். டி. கே. சீனிவாசன் அவர்கள் மேடைப் பேச்சாளராக விருந்து புரிந்துவரும் தொண்டு திராவிடம் நன்கறியுமாதலால் அவர்களைக் குறித்து அறிமுகம் தேவையில்லை.

இந்நூலை எங்கள் பதிப்பக வாயிலாக வெளியிட உரிமையை அளித்த ஆசிரியர் அவர்கட்கு எங்கள் மனமுவந்த நன்றியறிதலைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம்.

என்றுமுங்கள்,

திராவிடன் பதிப்பகம்.

முன்னுரை

எண்ணங்களுக்கு மெருகேற்றி உருவாக்கிய சிறு கற்பனைகள்! சிலருக்குப் பிடிக்காதிருக்கலாம், அது என் குற்றமாகாது.

எனக்குச் சிறுகதை எழுதும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கியவர் என் தம்பி மகாதேவன். அந்த ஆர்வத்தை வளர்த்தவர் "பொன்னி" ஆசிரியர் தோழர். முருகு. சுப்ரமணியம். இருவருக்கும் என் நன்றி!

இதில் காணும் கற்பனைகள் "வாழ்வு" "முரசொலி" "பொன்னி" இவைகளில் வெளிவந்தவை. தோழர்கள் முருகு சுப்ரமண்யம், மு. கருணாநிதி, தே. நாராயணன் ஆகிய மூவருக்கும் என் வணக்கம்.

அன்புள்ள,

திருச்சி,
11—11—48.

டி. கே. சீனிவாசன்.

கடவுளால் ஆகாதது!

மணி அடித்தது. கூச்சலும் குழப்பமும் ஒருவாறு அடங்கி அமைதி நிலவ ஆரம்பித்தது. ஆசிரியர் உள்ளே நுழைந்தார். கதாநாயகனை எதிர்பார்த்து கதாநாயகி "எப்போ வருவாரோ?" எனக் காத்திருப்பதுபோல யாருடைய வரவுக்காகவோ எல்லோரும் காத்திருந்தனர். கட்டுப்புத்தகங்களை மார்போடு கட்டி அணைத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள் அந்தப் பெண்கள். இடத்தில் போய் உட்காரும் வரையில் பார்வையை துணைக்கனுப்பி உட்கார்ந்தவுடன் இழுத்துக் கொண்டனர் அத்தனை ஆடவர்களும். பாடம் ஆரம்பித்தது.

நான் அன்றுதான் புதிதாக அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்தேன். நான் படித்த பள்ளிக்கூடங்களெல்லாம் ரயில் வண்டி, சினிமாக்கொட்டகை, பிரசவ ஆஸ்பத்திரி மாதிரி பெண்களுக்கு பள்ளிக்கூடங்களும் தனியாகவே இருக்கவேண்டும் என்ற திட்டமான கொள்கையைக் கொண்டவை. எதிர்பாராத விதமாக உள்ளே நுழைந்து வரிசையாக அமர்ந்திருந்த அந்த "கொலுப்பொம்மைகள்" என் மனதில் இன்பத்துடிப்பை உண்டாக்கின. ஆசை அடிக்கடி என் கண்களை அந்தப் பக்கம் திருப்பியது. வெட்கம் அதைக் கொஞ்சம் மட்டுப்படுத்தியது; பயம் அறவே வேண்

டாம் எனத்தடுத்தது. அறிமுகமே ஆகாத அந்த மாணவர்கள் மத்தியில் இந்த மூன்றுவித உணர்ச்சிகளோடு உறவாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

தமிழ்ப்பாடம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார் ஆசிரியர். கேலிகள், விளையாட்டுகள், இடையிடையே ஆசிரியரின் அதட்டல்கள், எங்கேயும் வழக்கமாக நடப்பது போலத்தான் நடந்தது.

"கற்பென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்று ஆசிரியர் படித்தார்.

"அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்?" என்று ஒரு மாணவன் எழுந்து கேட்டான்.

"கற்பு என்பது மாதர்க்கு ஒரு சிறந்த ஆபரணம் போன்றது" என்று விளக்க உரை கொடுத்துவிட்டு பாடத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த ஆரம்பித்தார் ஆசிரியர். முதலில் கேட்டவன் எழுந்து நின்றான். அவன் கண்களில் குறும்பு நிறைந்திருந்தது. புத்தகத்திலிருந்த பார்வையை அவன்மேல் செலுத்தினார் ஆசிரியர்.

"எல்லாப் பெண்களுக்குமா?" என்றான். அத்தனை பையன்களும் அந்தப்பக்கம் பார்த்து சிரித்தார்கள். மற்ற பெண்கள் அவளை கர்வமாகப் பார்த்து புன்னகை புரிந்தனர். அவள் தலை குனிந்திருந்தது, இதயத்தில் வரப்பு கட்டி, வேலி போட்டு அடக்கி வைத்திருந்த வேதனை கட்டுகளையும் மீறி கண்ணீராக வெளிப்பட்டு விரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகத்தில் விழுந்தது.

"உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால், என் நெஞ்சில் உதிரங்கொட்டுதடி" என்ற பாடலின் அடிகள் என் முன்னே உருவெடுத்து நின்றன.

என் மனம் பாடத்தில் செல்லவில்லை. அவளையே சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது. முத்துப் பல், மோகனமான முகம், பச்சைப்பட்டுச்சேலை, பளபளப்பான உடல், பார்த்து ரசிக்கக்கூடிய உருவம்! அவள் உதடுகளில் ஒரு புன்னகை மட்டும் பூத்திருந்தால் எவ்வளவு நன்ருக இருக்கும்? ஏதேதோ சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். சிரிப்பும் கூச்சலும் என்னைச்சுற்றி குடியேற ஆரம்பித்தவுடன்தான் வகுப்பு முடிந்துவிட்டது எனத் தெரிந்துகொண்டேன். அந்த இடத்தைப்பார்த்தேன். "கண்காட்சி சாலை" காலியாக இருந்தது.

எழுந்து வெளியே வந்தேன். மாணவிகள் போய்க்கொண் டிருந்தார்கள். அவர்களோடு அவள் இல்லை. சுற்றிலும் திரும்பிப்பார்த்தேன். அப்போதுதான் ஆசிரியர்கள் அறையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தாள் அவள். குனிந்த தலையும், கலங்கிய கண்களும் என்னை ஏதேதோ செய்தன. நான் நிற்கும் பக்கமாகத்தான் அவள் வரவேண்டும், கலக்கம் நிறைந்த மனதிற்கு ஆறுதலான வார்த்தைகள் நல்ல மருந்தாக உதவும் என்று எனக்குத் தெரியும். என்னை நெருங்க நெருங்க என் மனதிலே இருந்த இரக்கம் "பேசு" எனக் கேட்டுக்கொண்டது. "வேண்டாம்" எனக் கட்டளை யிட்டது மனம். "பேசினல் என்ன?" என்று

எதிர்த்துக்கேட்டது அறிவு. "நாலுபேர் கேலி செய்வார்கள்." என்று பதில் சொன்னது பயம். இதற்குள் அவள் என்னைத்தாண்டிப் போய் விட்டாள்.

ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஓடோடி வந்தேன். எவரும் வரவில்லை. இடத்திலேயே உட்கார விடாமல் மனந்துடித்துக் கொண்டிருந்தது. எழுந்து வெளியே வந்து நின்றேன் சில பையன்கள் வந்துகொண்டிருந்தனர். உலாவப்போகிறவர்கள் போல மெள்ள மெள்ள நடந்துவந்தனர். அவர்கள் பின்னல் பரிகாசம் செய்தவனும் இன்னும் இரண்டு பேரும் பேசிக் கொண்டுவந்தனர். சிரிப்புங் கூத்துமாய் அவர்கள் வந்தது எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. என்னை யறியாது அவன்மேல் ஒரு வெறுப்பு தோன்றியது. அவனும் என்னருகில் வந்துவிட்டான். நான் என் கண்களை திருப்பிக்கொண்டேன். "இவர்தான் இன்று புதிசாச் சேர்ந்தவர்" என்று மற்றவர்களுக்கு என்னை அறிமுகப் படுத்தினன். "உங்கள் பெயர் என்ன?" என்று என்னைக் கேட்டான். சொன்னேன்.

அவனே "என் பெயர் டி. துரைராஜு" என்றுகையெழுத்துப் போடுவதுபோலச் சொல்லி தன்னை தானகவே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். கொஞ்சங்கூட கலக்கமோ கவலையோ அவன் முகத்தில் காணப்படவேயில்லை. சிறு சிறு விஷயங்களுக்கெல்லாம் மனதைத்தொந்தரவு படுத்திக்கொள்ளும் எனக்கு இது ஒரு ஆச்சரியமாகப்

பட்டது. குறும்பு நிறைந்த அவன் கண்கள் என் வெறுப்பை எங்கேயோ விரட்டி ஓட்டின. "போக லாமா" என்று என் கையைப்பிடித்து அழைத் துக்கொண்டு நடந்தான். நானும் அவனோடு நடந் தேன். எல்லோரும் போய் வகுப்பில் உட்கார்ந் தோம். மணி அடித்தது. மறுபடியும் காலை நிகழ்ச்சிகள். மணி ஒலி, நிம்மதி, ஆசிரியர் நுழை தல், எதிர்பார்த்தல், காட்சி அளித்தல். அவள்மட் டும் வரவில்லை.

மாலையில் என் மாமா "பள்ளிக்கூடம் எப் படி?" என்று கேட்டபோது என்ன பதில் சொல் வது என்று தெரியவில்லை. "பிடிக்கிறதா?" என்று மறுபடியுங்கேட்டார் "மனந்துடிக்கிறது" என்று வாய்வரையில் வந்த வார்த்தைகளை வெட்க மும் பயமும் கயிறுகட்டி உள்ளே இழுத்துக்கொண் டன. ஏதோ சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

அந்த ஊருக்கு நான் வந்து சில நாட்கள்தான் ஆகியிருந்தன. கால்கள் போனபடி நடந்துகொண் டிருந்தேன். எதிரே நீலநிறமடித்து தன்னை தனித் துக்காட்டிக்கொண்டிருந்த வீடுகூட எனக்குப் புதி தாகத் தோன்றவில்லை ஆனால் அந்த வீட்டு மொட்டை மாடியில் உட்கார்ந்து ஏதோ யோசித் துக்கொண்டிருந்த அவள்தான் என்னை திடுக்கிடச் செய்தாள். காலையில் கலங்கியிருந்த அந்தக் கண் கள் மாறியிருந்தன. ரயில் வண்டியில் போகும் போது சிறுபிள்ளைகள் ரயில் ஓடுகிறதா, சுற்றிலு முள்ள மரங்கள் ஓடுகின்றனவா என்று சண்டை போட்டுக்கொள்வதைப் போல எனக்கும் நான்

நடக்கிறேனே அல்லது அந்த வீடு என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறதா என்பது புரியவில்லை. எதிரே மூட்டை தூக்கிக்கொண்டு வந்த கூலியாள் தன்னை மறந்திருந்த என்னைச் சுய நினைவுக்கு வரச் செய்தான்.

தினந்தினம் கட்டாயம் பார்க்கவேண்டியவை களில் அந்த வீடும் ஒன்ருக ஆனது. சில சமயங் களில் அவள் அங்கேயே இருப்பாள். நான் பார்த்துக்கொண்டே நடப்பேன். எங்கேயும் தன் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிடாமல் என் முன்னேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பாள். சில சமயங்களில் ஏமாற்றமளிப்பாள். அவளோடு எப் படியாவது பேசவேண்டும் என்ற உறுதியோடு வருவேன். ஆனல் அந்த வீட்டின்மேல் பூசியுள்ள சாயம் தான் ஒரு தனிரகம் என்று காட்டிக்கொண் டது. என் உறுதியும் இடிந்து மண்ணுகப் போனது.

ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேனே! துரை ராஜுவும் நானும் இணைபிரியாத நண்பர்களாக ஆகிவிட்டோம். அவளைப்பற்றி நான் அவனிடம் பேச ஆரம்பித்தால் என்னைப் பரிகாசம் செய் வான். அவளைக் கேவலமாகப் பேசுவான். அந்த வருஷம் நான் பரிட்சையில் தேறவில்லை. ஊர் சுற்றி உருப்படாமல் போய்விட்டேன் என்று சொல்லி என்னை என் மாமா அப்பாவிடமே திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். புறப்படும்போது நான் அடைந்த வேதனை, அப்பப்பா! சொல்லவே முடியாது.

காலத்தைச் சக்கரம் என்று சொல்லுவார்கள். அது சக்கரமாக இருக்கமுடியாது. சக்கரத்தால் ஓடத்தான் முடியுமே தவிர பறக்க முடியாது. தேவன் என்பார்கள், தேவன் என்றால் அழிந்து போகாதவன் என்றுதானே அர்த்தம். அழிந்து போகக்கூடியதை எப்படி இதற்கு உவமையாக சொல்லமுடியும்? எதையும் உவமையாகச் சொல்லவேண்டாம். காலம் என்றே அழைப்போம்.

இப்போது நான் ரயில்வேயில் ஒரு குமாஸ்தா. குமாஸ்தாவின் உருவத்தைச் சற்று மனதில் எண்ணிப்பாருங்கள். அலுத்து சலித்துப் போன வாழ்வு; விடாப்பிடியாக வாட்டி வதைக்கும் உலகம். கைகட்டி வாய் பொத்தி கவனிக்கும் வேலை. மாதம் பிறந்த முதல் தேதி அவனுக்கு விழாநாள். இரண்டாந்தேதி இழவு நாள், மீதி தேதிகள் அவனுக்கு நலிவு நாட்கள். ஒரு நாள் "வளர் பிறையும்" மற்ற முப்பது நாட்களும் "தேய் பிறையுந்" தான் அவன் வாழ்வில் மாறி மாறி வரும் அத்தியாயங்கள். ஆண்டவனால் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படும் "தலை எழுத்து!"

ஆறரை மணி வரைக்கும் வேலை செய்துவிட்டு அவசர அவசரமாக வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தேன். அன்று "வாழ்வாவது மாயம்" என்ற பாட்டு காதில் விழுந்தது. குமஸ்தா வர்க்கத்துக்கே அடிக்கடி மனதில் தோன்றி பதிந்துபோன இந்த "உண்மை"யைக் கேட்டு சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கினேன். சினிமா கொட்டகை; "கண்ணகி"

என்ற விளம்பரப்பலகை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. முன்னாலேயே ஓடிக்கொண்டிருந்த குதிரை சண்டித்தனம் செய்து வந்த பக்கமே திரும்பி ஓடுவது போலானது என் மனமும். கலங்கிய முகம் ஒன்று என் முன்னே தோன்றியது. பைக்குள் கை நுழைந்தது. இருந்த சில்லறைகளை எல்லாம் வெளியில் எடுத்தேன். ஒரு நாலணா, இரண்டு ஓரணாக்கள், மூன்று அரையணாக்கள், இரண்டு காலணாக்கள், டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன்.

கண்கள் திரையில் இருந்தன. நினைவு எங்கேயோ இருந்தது. நான் கொடுத்த காசு வீணாகிக்கொண்டிருந்தது.

"அவள் என்ன ஆனாள்?" என்று கேட்டது என் மனம்.

"என்ன ஆகியிருப்பாள்? தொழில் நடத்திக் கொண்டிருப்பாள்" என்று அதுவே சமாதானம் சொன்னது.

"அவளுக்கு உடலைப் பெற்றோர் கொடுத்தார்கள். உயிரைக் "கடவுள்" கொடுத்தார். ஆனால் நல் வாழ்வை........? இருவராலும் கொடுக்க முடியவில்லையே! ஏன்?" என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

"அவளுக்கா இழிந்த வாழ்வு? கடவுளைத் தூக்கவேண்டுமானால் அன்னக் காவடிகளுக்கு காசு கொடுத்து அழைக்கவேண்டும். அவளைத் தூக்க எத்தனை சீமான்கள் அவள் வீட்டு வாயிலில்

காத்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா?" என்று என்னையே கேலிசெய்தது என் "குமாஸ்தா" மனப்பான்மை விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்ததும் இருட்டிலேயே இருந்த என் கண்கள் கூச ஆரம்பித்தன. கசக்கிக்கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தேன். எல்லோரும் பேசிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். நான் மட்டுந் தனியாக, பேச யாருமில்லாமல் கவலைப்பட்டுக்கொண் டிருந்தேன். "சோடா, சோடா" என்று ஒருவன் விற்றுக்கொண்டு போனான். பைக்குள் என்னை மறந்து கைவிட்டேன். இரண்டு காலணாக்களும் இதோ இருக்கிறோம் என்று அகப்பட்டன. பேசாமல் கையை வெளியிலெடுத்துக் கொண்டேன். பின்னாலிருந்து யாரோ என் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்தேன். முதலில் அடையாளம் தெரியவில்லை. மறுபடியும் கூர்ந்து கவனித்தேன். அவன்தான் துரைராஜு! தன் பக்கத்தில் வந்து உட்காரும்படி என்னை அழைத்தான். அவனருகில் உட்கார்ந்ததும் எனக்கு அப்போதைய நிலையே மறந்துவிட்டது. பக்கத்திலிருந்த துரைராஜு, திரையில் ஓடிய "கண்ணகி", அப்போதுதான் உண்டாகிய தொல்லை கொடுத்த அவள் நினைவு, சிறுவயது நினைவுகள் என்னைத் தம் வசமாக்கிக்கொண்டன. மரத்துப்போயிருந்த என் மனம் உணர்ச்சி பெற்று ஓடி ஆடி விளையாடத் தொடங்கியது.

"எங்கே இருக்கே" என்றான்.

"இங்கேதான்" என்று நான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தைக் காட்டினேன்.

"என்ன வேலையிலே?" என்று என் பரிகாசத்தை ரசித்து சிரித்துக்கொண்டே மறுபடியும் கேட்டான்.

"ரயில்வே குமாஸ்தாவாக" என்று பரிதாபமாக அடங்கி ஒடுங்கி பதில் சொன்னேன். "ரயில்லேயா ரயில்லேயா?" என்று அவன் கேட்டபோது ஏதோ "முதல் மந்திரியா" என்று கேட்பது போல இருந்தது.

நானும் அவளைப் பற்றி விசாரித்தேன். இரண்டு பேரும் பேசிக்கொண்டே இருந்தோம். படம் ஓடிக்கொண்டே போனது. பக்கத்தில் ஒருவர் "ஷ்" என்று படமெடுத்தார். சற்று நேரம் மௌனமாக படம் பார்த்தோம். மறுபடியும் ஏதோ பேச்சு, "கொஞ்சம் மெள்ள பேசுங்கோ சார்" என்று எங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். மௌனம் திரும்பவும் ஆரம்பித்து விட்டோம். அவரும் பேசாமல் எழுந்து எங்கேயோ போய் உட்கார்ந்து விட்டார்.

படம் முடிந்ததும் எழுந்து வெளியே நடந்தோம். "இன்பக் கதைகளெல்லாம் உன்னைப் போல் ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ?" என்று பாரதியார் சிறு குழந்தையைப் பார்த்துக் கேட்டார். நான் சென்று போன நாட்களைப் பார்த்து அதே கேள்வியைக் கேட்டேன். பேசிக்கொண்டே வந்த துரைராஜு திடீரென்று நின்றான்.

"இதுதான் என் வீடு" என்று தன் வீட்டைக் காட்டினான்.

"அப்ப நான் வரவா?" என்று உத்தரவு கேட்டேன்.

"கொஞ்சம் உள்ளேவந்து போயேன்" என்று அழைத்தான். நானும் ஒத்துக் கொண்டு உள்ளே போனேன். என்னை உட்காரச்சொல்லி விட்டு அவன் எதற்கோ உள்ளே போனான். வீடு முழுதும் ஒருமுறை கண்ணோட்டம் செலுத்தி னேன். அந்தப் போட்டோ! என்னை சினிமாக் கொட்டகைக்குள் வாட்டி வதைத்தவள்; அதே கண்கள்! ஆனால் கலங்கியிருக்கவில்லை, கவர்ச்சி அளித்தன. எழுந்து சென்று அருகில் நின்று கூர்ந்து கவனித்தேன்.

"என்ன பார்க்குறே?" என்று துரைராஜு கேட்டுக்கொண்டே என்னருகே வந்தான்.

"இவள்......." என் வாய் குழறிற்று.

"என் மனைவி" என்று சாதாரணமாக பதில் சொன்னான். ஒரே வினாடியில், புயல், கொந் தளிப்பு, எதிரே நெருங்கியிருக்கும் ஒரு பெரிய பாறை இவற்றிடையே சிக்கிய கப்பல் போலா னது என் மனமும்.

"நீயா இவளை கல்யாணஞ் செய்துகிட்டே?" என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டேன். அவன் கையை நீட்டி எதையோ காட்டினான். திரும்பிப் பார்த்தேன். ராமசாமி நாய்க்கர் படம்! "ராமசாமி நாய்க்கரா?" என்று ஒன்றும் புரியாமல் தட்டுத்தடு மாறிக் கேட்டேன்.

“**பெரியார் என்று சொல்லு**” என்று என்னைத் திருத்தினன். நான் ஒன்றும் பேசாமல் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

“அவரால்தான் அவள் வாழ்வு பெற்ருள். நான் மட்டும் சுயமரியாதைக்காரனுக மாருவிட்டால் அவள் பொதுச் சொத்தாக ஆகியிருப்பாள்’! என்ருன்.

திரும்பி அந்தப் படத்தைப் பார்த்தேன். கண் சிமிட்டாமல் அவர் என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எத்தனையோ நாட்களாக என் இதயத்திலே இருந்து எரிந்து புகைந்து கருகிப் போன அந்தச் சாம்பலை ஊதித் தள்ளினேன்.

“வணக்கம், வாருங்கள்” என்ற குரல் கேட்டது. திரும்பினேன், அவளேதான்! அதே அழகு, அதே உருவம் ஆனல் வளர்ச்சியில்தான் மாறுதல்! கையில் காப்பிநிறைந்த டம்ளர், முகத்தில் போட்டோவில் இருந்த கவர்ச்சி! “**பெரியார்**” என்று என்வாய் முணுமுணுத்தது. மனம் உண்மைதான் என ஒத்துக்கொண்டது. என் இரு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்து குவிந்தன. அவளைப்பார்த்து அல்ல, “அந்தக் கிழவர்” படத்தை நோக்கி!

"யாருடா அவன், வாயில்லா ஜீவன்கள் குடிக்கிற தண்ணியை எச்சி பண்றது?"

என்ற முரட்டுக்குரல் ஒன்று கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஓங்கி ஒரு அறை "பளார்" என்ற சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து "ஐயோ அம்மா" என்ற அவலக் குரல்! விறைக்க விறைக்கத் தண்ணீர் குடித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு மாடுகளும் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் குடிக்க ஆரம்பித்தன. கன்னத்தைத் தடவிக்கொண்டே நின்ற இவனுடைய கைகளை அவள் மெல்லப் பற்றினாள். பரிவாக அடிபட்ட அந்தக் கன்னத்தைத் தடவிக்கொடுத்தாள். இரண்டு துளி கண்ணீர் அந்தக் கையை நனைத்தன.

"அழுவாதே. அவனுங்களே அப்படித்தான். மொரட்டுப் பசங்க", என்று அன்போடு சொன்னாள்.

அவர்கள் இருவரும் எப்படியோ அறிமுக மானவர்கள். இவன் அழைத்து வரவேண்டியது. கூட்டு வியாபாரம்! அதுகூட அந்த இரண்டு நாட்களாக மந்தம். வீடுவீடாக நின்று தங்கள் குறைகளை முறையிட்டார்கள். வீதிவீதியாக நின்று கெஞ்சிப் பார்த்தார்கள். நெஞ்சிலே இரக்கமுள்ள புண்ணியவான்களில் எவரும் கண்ணில் படவே இல்லை. அலுத்து சலித்து அயர்ந்து தண்ணீரையாவது இரண்டு வாய் குடிக்கலாம் என்று வந்தபோதுதான் அந்த அறையும் அவதியும்!

வெகுநேரம் கையை நீட்டி கெஞ்சிக் கொண்டே நின்றார்கள். எத்தனையோ பேர் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவருக்காவது ஒரு காலணு கொடுத்தால் கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்பதில் நம்பிக்கையே இல்லை. விதம் விதமான நிறங்களில் வரிசை வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்த அந்த தின்பண்டங்கள் இவர்கள் இருவரையும் பார்த்து புன்னகை புரிந்தன. கலாரசிகர்கள் யாராவது அவைகளைப் பார்த்திருந்தால் "கடைக்காரர் தருங் காட்சி" என்று கட்டுரை எழுதியிருப்பார்கள். இவர்கள் இருவரும் படிக்காதவர்கள்தானே. அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பசிதான் அதிகமாயிற்று!

யாரோ ஒரு "நாகரீகமான" மனிதர், எங்கே முகத்தில் வழியும் வியர்வை பவுடரைக் கலைத்து விடப்போகிறதோ என்ற கவலையால் வியர்வையைத் துடைக்க கைக்குட்டையை எடுத்தார். ஒரு காலணு நழுவிக் கீழே விழுந்தது. இவன் ஓடி

அதை எடுத்தான். சுற்றிலும் திரும்பிப் பார்த்தான். உலகமே அவனை உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருப்பதைப்போலிருந்தது. அறைவாங்கிய கன்னத்தில் குடியேறியிருந்த அந்த வலி அப்போது தான் காலி செய்துகொண்டிருந்தது. அவர் பின்னலேயே ஓடினன்.

"ஐயா..............." என்று இழுத்தாற்போலக் கூப்பிட்டான்

"எட்டிப்போடா. சீ! பிச்சைக்கார நாயே," என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் வேகமாக நடந்துபோனர்.

இவன் கையில் இருந்த அந்தக் காலணவை என்ன செய்வதென்று இருவருக்குமே புரியவில்லை. காப்பிக் கடையில் இருந்த எந்தத் தின்பண்டமும் அந்த செப்புக்காசை மதிப்பதாக இல்லை. பக்கத்தில் வெற்றிலைப்பாக்குக் கடையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வாழைப்பழக் குலை அவர்கள் கண்களில் பட்டது. காசை எடுத்துக் கொண்டு இவன் அந்தக் கடைக்கு ஓடினன்.

"ஐயா காலணவுக்குப் பழந்தாங்கோ." என்று அந்தக் காலணவை நீட்டினன்.

"ஒரு "வில்ஸ்" தாங்கோ" என்று யாரோ ஒருவர் ஒரு அணவை நீட்டினர்.

"இந்தாங்கோ வில்ஸ், பாக்கி அரையண" என்று கடைக்காரன் சிகரட்டையும் சில்லறையையுந் தந்தான்.

"ஐயா வயத்தைப் பசிக்குது. காலண பழந் தாங்கோ" என்று உரக்கக் கூவினன்.

" அசோகா காலணு, வெற்றிலைக் காலணு" என்று ஒருவர் அரையணுவைத் தூக்கிப் போட்டார்.

" அசோகா இல்லியே, வேற எதாவது தரட்டா " என்று கடைக்காரன் தன்னை நாணயமாகக் காட்டிக்கொண்டான்.

" அப்போ காலணுவுக்கு வெற்றிலைப் பாக்குத் தந்துடுங்கோ " என்றார் அவர்.

" ரொம்ப நாழியாக் கேக்குரேனே " என்று இவன் கத்தியேவிட்டான்.

" ஏண்டா கத்துறே? கொண்டா காசை " என்று காசை வாங்கிப் பெட்டியில் போட்டுவிட்டு " என்ன வேணும்?" என்று கடைக்காரன் கேட்டான்.

" காலணு பழந்தாங்கோ " என்று இவனும் பழைய பாடத்தைப் படித்தான்.

" பழம் ஒண்ணு அரையணு, பாக்கி தா " என்று கடைக்காரன் கையை நீட்டினன்.

பரிதாபமாக அந்தப் பழங்களை இவன் பார்த்தான். அவைகளும் " அவனுக்கு நான் என்ன மட்டமா ?" என்று காப்பிக்கடை தின்பண்டங்களைக் காட்டின. " இல்லை " என்பதற்கு அறிகுறியாக தலையை அசைத்தான். வீசி எறியப்பட்ட அந்தக் காசு உருண்டோடி எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த முடவன் முன்னால் விழுந்தது. அவனும் " நல்லா

யிருப்பீங்க சாமி! மகராஜனு" என்று வழக்கம் போல வாழ்த்தினான். விழுந்து கிடந்த காசை இவன் ஓடி எடுத்தான்.

"சீ! பிச்சைக்காரக் கழுதை" என்று திட்டிக் கொண்டே அந்த முடவன் விட்டான் ஓங்கி ஒரு அறை. "பளார்" என்ற சத்தம் கேட்டது. உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே "ஐயோ அம்மா" என்ற அலறல் அதைத் தொடர்ந்தது. கடைக் காரன் பார்த்துக்கொண்டுதா னிருந்தான். வெற்றிலைப் பாக்குப் போட்டவன் காரி உமிழ்ந்தான். சிகரட் வாங்கியவன் சுருள் சுருளாக புகைவிடப் பழகிக்கொண்டிருந்தான். அடிவாங்கிய இவன் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்!

வெகு நேரம் இந்த விசித்திரமான உலகத்தை வேதனையோடு பார்த்துக்கொண்டே இருவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். யார்யாரோ போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் "ஐயோ பாவம்" என்று அனுதாபந் தெரிவித்தார்கள். சிலர் "பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லையைப்"பற்றி குறிப் புரை கூறினார்கள். சிலருக்கு இவர்கள் இருவரும் அங்கு இருப்பதாகவே தெரியவில்லை!

"இந்தக் கண்றாவியை என் கண்ணால் பார்க்க முடியாது" என்று மனங் கசிந்து சூரியனும் மறைந்துபோனான்.

"தம்பி! இன்னைக்காவது யாரும் கெடைப் பாங்களான்னு போய் பார்த்துட்டு வா" என்று சொன்னாள் அந்த இவனுடைய அக்காள்.

அவள் குரலிலே வெட்கம் துக்கம் ஏதுங் காணப்படவில்லை. தெளிவாக ஏதோ பழக்கப் பட்ட பொருளைப்பற்றிப் பேசுவது போல தொனித்தது. வாடிக்கைக்காரர்கள் அல்லது வருகிறவர் போகிறவர்கள் யாரும் அகப்படமாட் டார்களா எனத்தேட இவனும் போனன்.

வரும்போது எவனே ஒருவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். உடலில் பட்டுச்சட்டை இருந் தது. கையில் கட்டப்பட்டிருந்த கடிகாரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பையில் பௌண்டன் பேஞ கூட இருந்தது.

"இங்கேயே இரு தம்பி! வந்துடுறேம்" என்று வந்தவனேடு எங்கேயோ போனுள் இவன் அக்காள்.

சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்திருந்த அந்த இருள் நிம்ம தியை உலாவவிட்டிருந்தது. தளர்ந்துபோன உடலும் அயர்ந்துபோன கண்களும் இவனை ஒரு நிலையில் இருக்கவிடவில்லை. பல முறைகள் இவ னுடைய அக்காள் யார்யாருடனே போயிருக்கி ருள். "எங்கே போகிருள்?" என்று இவன் கவலைப்பட்டதே இல்லை. "ஏன் போகிருள்?" என்பது இவனுக்குப் புரிவதே இல்லை. "எப் போது வருவாள்?" என்பதைமட்டும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்பான்.

ஏதோ குரல் கேட்டது. உற்றுக் கவனித் தான். "சும்மா இருடி. தேவடியா முண்டே! கூச்சல் போட்டா போலீஸிலே புடிச்சுக் குடுத்துடு வேன்." இது ஒரு ஆண் குரல்.

"சும்மா நிறுத்தய்யா. காசைக் குடுத்துட்டு அப்பாலே போய்யா!" இது பெண் குரல்.

ஆம்! இவன் அக்காளின் குரல். குரல் கேட்ட திசையை நோக்கி ஓடினுன். கால்கள் தள்ளாடி, உடல் கட்டுமீறி "கொஞ்சம் இளைப்பாற விடு" எனக் கெஞ்சிற்று. இவன்மட்டும் ஓடிக்கொண்டே இருந்தான். உருவங்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அந்தக் கிழிசல் சேலைக்காரியின் தலைமயிரை ஒரு கையால் சுற்றிக்கொண்டு வயிற்றில் எட்டி உதைத்தான் அந்தப் பட்டு சட்டைக்காரன். "ஐயோ அம்மா" என்று கத்திக்கொண்டே அடிபட்ட இடத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாள் அவள். ஓடிவந்த இவன் பற்களால் தலைமயிரைப் பிடித்திருந்த அந்தக் கையைக் கடித்தான். எட்டி ஒரு உதை! இவனுடைய உடல் எங்கேயோ பறந்து சென்றது. "ஐயோ அம்மா" என்ற அலறல் நிம்மதியைப் பிளந்துகொண்டு பாய்ந்தது!

விழுந்து கிடந்த இவன் உடலை மெல்ல அவள் தூக்கினுள். பேச்சில்லை. மூச்சில்லை. உயிரைப் பரமண்டலத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு அழுக்கேறிய அந்த உடல் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. அழுதாள். கண்ணீர்விட்டாள். கதறினுள். நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பட்டுசட்டைக்காரன் வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தான். கண்ணீருங் கண்ணுமாக அவளும் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயோ நடந்தாள். இருள் அவள் உருவத்தை மூடி மறைத்துக்கொண்டது.

பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்த பரந்தாமன் திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தார். பக்கத்தில் படுத்திருந்த லட்சுமி,

"ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம்?'' என்று குழைவாகக் கேட்டாள்.

"அர்த்த ஜாம பூஜைக்கு நேரமாகிவிட்டது'' என்று ஆத்திரத்தோடு பதிலளித்தார் ஸ்ரீமந் நாராயணன்.

மெள்ளத் திருமகள் அவருடைய தோளைப் பற்றினாள். ஏக்கமுந் தாபமும் நிறைந்த குரலில்,

"இன்றைக்கு ஒரு நாள் போகாவிட்டால் என்ன?'' என்று ஏக்கத்தோடு கேட்டாள்.

"அரைமூட்டை அரிசிபோட்டு வடித்திருப்பார்கள். அத்தனையும் வீணாகப் போகுமே'' என்று கவலையோடு கூறினார் பெருமாள்.

"ஐயோ அம்மா! அரை மூட்டை அரிசியா?'' என்று ஆச்சரியத்தோடு கத்தியேவிட்டாள் பூமகள்.

அவள் ஆச்சரியம் திடீரென மறைந்தது. "அத்தனையும் ஜீரணமாகாவிட்டால் ஆபத்தாயிற்றே!'' என்ற கவலை தோன்றியது; திரும்பிப் பார்த்தாள். திருமால் மறைந்து விட்டார். கவலையோடு தலையணையைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு கண்களை மூடினாள் அந்த "அனாதை ரட்சகனின்'' வாழ்க்கைத் துணைவி. பாம்பும் தாமரையும் ஒன்றையொன்று பார்த்து கண்சிமிட்டிக் கொண்டன!

அறுந்த கயிறு

இளமையை அள்ளி வீசிக்கொண்டு பொன்னி அம்மாள் உள்ளே நுழைந்தாள். வானத்திலே வளைந்து வட்டமிடும் மாடப்புறாவை மனங்குளிரப் பார்த்து ஜோடிப்புறா ஒன்றைத் துணைக்கனுப்பித் தன்னிடத்தில் இழுக்க எண்ணமிடும் புறாப் பிடிப்பவனைப்போலச் சோமசுந்தரம் அவளைப் பார்த்தார். கண்கள் அவள் உருவத்தை இதயத்திற்கு இழுத்துச் சென்றன. மட்டரகமான காகிதத்தில் மனதை உருக்கும் ஓவியம் ஒன்றை எழுதி விட்டுக் காகிதத்தால் கைத்திறனின் எழில் மங்கிவிட்டதே எனக் கவலைப்படும் சித்திரக்காரன் நிலை போலானது அவர் மன நிலை!

அவர் எதிர்பார்க்காத உருவம் எதிரே நின்றது. "மாமா" என்று மழலைமொழி பேசி மடியில் உட்கார்ந்து விளையாடிய சிறு பிள்ளை இன்று அவர் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து மயக்க மொழிகள் பேசப்போகிறது. அவள் அவருக்கு இப்போது மனைவி. பிஞ்சுக் கைகளால் அவர் இலையில் இருந்த உணவை எடுத்துச் சாப்பிட்ட

போது இருந்த இன்பத்தின் ருசிதான் அவரை அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்ளத் தூண்டியது. அந்தக் கை வாழ்வில் துணைபுரியப் போதுமான நிலையிலிருக்கிறதா என்ற மனத்துடிப்பு அவரைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

ஆசையோடு தன் மாமன் தன்னை அழைத்து அன்புடன் பேசுவதால் பொன்னி அம்மாளுக்கு எப்பொழுதும் அவர் மேல் ஒரு தனி அன்பு இருந்தது. மாமன் வீட்டிற்குச் செல்வதென்றால் அலாதி இன்பம் உண்டாகும். அவர் வாங்கித் தரும் விளையாட்டுச் சாமான்களைக் கட்டிக் காப்பாள். வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டால் அவரைப் பற்றி அடிக்கடி தன் தோழிகளிடம் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வாள். அவரே தனக்கு மாலையிடப் போகிறார் எனத் தெரிந்தவுடன் சென்றுபோன நாட்களை மறுபடியும் வரவழைத்துக் கொஞ்சி விளையாட ஆரம்பித்தாள்!

திருமண நாளன்றுகூட அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மாமா வீட்டில் செல்வக் குழந்தையாக விளையாடிய அந்த நினைவுகள் எல்லாம் அவளை வானத்தில் நீந்தவிட்டு வேடிக்கை பார்த்தன. அவர் முதுகின்மேல் ஏறிக் குதிரை சவாரி செய்த அந்தப் பழைய நிகழ்ச்சிகள் அவளைப் பரவசப்படுத்தின. "என்னமோம்மா, நீ பாக்கியம் செய்தவள். எங்கண்ணன் ஒன்னை ராஜாத்தி மாதிரி வச்சிருப்பார்" என்று அவள் தாய் தன் அண்ணனைப்பற்றிக் கூறியபொழுது முதல் முதலில் மேடை ஏறிப் பேசுந் தோழருக்கு வரவேற்

பும் வாழ்த்தும் மலர் மாலையும் தொடர்ந்த காட்சி களாகத் தோன்றினால் எப்படி இருக்குமோ அதே நிலையில்தான் அவளும் இருந்தாள்.

அன்றுதான் முதன் முதலில் அடைபட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டுத் தன் மாமனைத் தனிமையில் காணவந்தாள். ஒரு கையில் வெற்றிலைத் தட்டும் மறு கையில் பால் பாத்திரமும் முகத்தில் எப்போதும் தோன்றாத வெட்கமும் அவளோடு துணைக்கு வந்திருந்தன. வழக்கப்படி கதவை மூடித் தாழிட்டுவிட்டார்கள். கழுத்தைச் சுற்றிக் கைகளைக் கோர்த்து காதைப் பிடித்துக் கிள்ளி "மாமா இன்னைக்குப் பொம்மை வாங்கித் தாரேன்னு சொன்னீங்களே ஏன் வாங்கிட்டு வரல்லே?" என்று கேட்ட காட்சி கண்ணெதிரே நின்று அவளைக் கைநீட்டி அழைத்தது.

அவள் நெருங்கச் சோமசுந்தரத்தின் அங்கங்கள் சோர்வுற ஆரம்பித்தன. ராஜாமாதிரி ஒருவனுக்கு அவளைக் கொடுத்து ராணிமாதிரி வைத்திருக்கத் தன் தங்கையுடன் எத்தனையோ முறைகள் திட்டம் போட்டிருக்கிறார். இன்று அந்த ராஜா மாதிரி தன்னை நினைத்துக்கொள்ளக்கூட முடியாமல் தவித்தார். பெனாரஸ் புடவையும், மஞ்சள்பூசி அதைப் பவுடரால் மெருகு கொடுத்த முகமுங்கொண்ட அந்த உருவம் குனிந்த தலை நிமிராமல் தன்னெதிரே வந்துகொண்டிருந்தது. இன்னும் சற்று நேரத்திலே அவள் தன் பக்கத்திலே அமர்ந்துவிடப் போகிறாளே என்ற அச்சம் அவருக்கு அவரை அறியாமல் ஏற்பட்டது.

தன்னை உயிர் என மதித்த மாமன் "வா" என்றுகூட அழைக்கவில்லையே என்ற வருத்தத்தால், சோபை நிறைந்த அவள் முகத்தில் ஏக்கத்தின் சாயல் இடம்பெற்றது. ஒருவேளை யாருமே இல்லாமல் தான்மட்டும் தனியாக இருக்கிறோமோ என்ற சந்தேகம் தோன்றியது நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அன்பின் ஒளியை எதிர் பார்த்துவந்த அவள் கண்கள் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த உருவத்தைப் பார்த்தன. அன்பு காட்சி அளித்தது. ஆனால் ஒளிமட்டும் இல்லை.

காலம் மட்டும் தன் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருந்தது. அவள் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய மாமன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். பத்துப் பேருக்கு மத்தியில்கூடக் கூச்சமோ வெட்கமோ துளிகூட இல்லாமல் பரிகாசம் செய்து பழக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு அந்தத் தனிமையில் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கக்கூடத் துணிவேற்படவில்லை. சோமசுந்தரத்திற்கு எப்போதுமே அவளுடனிருப்பதில் வெட்கம் இருந்ததே இல்லை. பொன்னி அம்மாளுக்கு அதுவரையில் இருந்த வெட்கம் எங்கேயோ ஓடிவிட்டது. இருவரும் புதிதல்லவே, பின் உபசாரம் என்பது எப்படிக் குறுக்கே நிற்க முடியும்? இருவரும் பார்த்துக் கொள்வதற்கு முன்னால் சகஜமான நிகழ்ச்சிகளில் இதுவும் ஒன்று என்றுதான் எண்ணினார்கள். பார்த்த பிறகு ஏதோ புதிதாக, நடக்கக்கூடாததாகத் தோன்றிற்று. வீட்டில் இருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தார்

கள். நிம்மதி சுற்றிலும் தன் முழு ஆட்சியையும் பூரணமாகச் செலுத்திற்று. கடிகாரத்தின் முட்கள் நகர்ந்துகொண்டே இருந்தன.

காலையிலே அவளுடைய தோழி ஒருவிதமாகப் பார்த்துப் புன்சிரிப்போடு கண்ணைச் சிமிட்டிய போது கோபத்தோடு அவளைப் பார்த்தாள். ஆனால் மறுமுறையும் அவளுடைய விஷமம் நிறைந்த அந்தப் பார்வையை எதிர்பார்த்தது பொன்னி அம்மாளின் மனம். அன்று வீட்டி லுள்ளவர்கள் அத்தனை பேரும் இவளை விசேஷ மாகக் கவனித்தார்கள். நாடகத்தில் கதாநாயகி வேஷம் போடுபவளுக்கு எப்படி மரியாதையும் புகழுரைகளும் "அட்வான்ஸாக"க் கிடைக்குமோ அதே போலத்தான் இவளிடம் எல்லோரும் அக்கரை காட்டினார்கள். அவள் தாய் "ஏம்மா இப்படி அலையறே? கொஞ்சம் படுத்துத் தூங்கேன்" என்று சொன்னபோது அவள் தாய் வார்த்தையைத் தட்ட முடியாமல் படுத்தாள். தூக்கம் என்ன அவ்வளவு விரையில் வருகிறே னென்கிறதா? வருந்தி வருந்தி அழைத்துப் பார்த் தாள். சாக்குப்போக்குக் காட்டி அது அவளிட மிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவே முயன்றது. கண்ணை மூடினாள். அவள் மாமா அன்பும் ஆதர வும் நிறைந்த பார்வையோடு வந்து நின்றார். இவள் ஓடி அவர் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தாள். இரட்டை மாட்டு வண்டியில் ஒரு மாடு மெள்ளப் பின் தங்கவே அடுத்த மாடும் வேகமாகப் போக முடியாமல் தத்தளிப்பதைப் போலச் சின்னஞ்

சிறு கால்களால் அளந்து அளந்து நடைபோடும் இவளோடு அவள் மாமன் நடக்க முடியாமல் தவித்தார். இரண்டு கைகளாலும் அவளைத் தூக்கித் தன் கைகளில் ஏந்திக் கொஞ்சி முத்தங் கொடுத்தார். இவளும் "மாமா நாளைக்குப் பொம்மை கல்யாணம். நான், அடுத்த வீட்டு அக்கா எல்லாரும் சேர்ந்து பண்ணப்போகிறோம்; பணங்கொடு," என்று கேட்டாள். ஆசையோடு ஒரு ரூபாயை எடுத்து அவர் அவள் கைகளில் வைத்தார். "நீங்க என்னண்ணேன் சின்ன பிள்ளை கையிலே பணங் கொடுத்துக் கெட்ட பழக்கம் உண்டாக்குறீங்க" என்று அவள் தாய் அந்த ரூபாயைத் தட்டிப் பிடுங்கிக் கொண்டாள். ஏக்கம் நிறைந்த இவள் பார்வையும், கோபம் நிறைந்த இவள் அம்மாவின் பார்வையும்—பரிகாசம் நிறைந்த இவள் மாமாவின் பார்வையும்—அந்தக் காட்சி இவளுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. பிடிக்காத தொடர்கதையைச் சலித்துப் போய்ப் பாதியோடு படிக்காமல் விட்டு விடுவதுபோல, இவள் விழிகளுக்கு மூடிபோட்டிருந்த அந்த இமைகளைத் திறந்துவிட்டாள். மாலையானதும் ஐயர் இவளிடத்திலே இது வரையிலே இருந்த தோஷங்களை எல்லாம் என்னென்னவோ சொல்லி விரட்டினார். இரவு நெருங்க நெருங்க இவள் மனமும் சொன்னபடி கேட்க மறுத்தது, இரவும் வந்தது. இவளும் அந்த அறைக்குள்ளே நுழைந்தாள்.

"ஏம்மா வெட்கப்படுறே, இந்தா இந்தப் படுக்கையிலே வந்து படுத்துக்கோ" என்று

சொல்லிக்கொண்டே சோமசுந்தரம் எழுந்து நின்றார். இவளுக்கு அந்தப் படுக்கை எப்போதும் போலத்தான் காட்சி அளித்தது. ஆனால் அதில் போய்ப் படுக்கமட்டும் மனம் வரவில்லை. மெள்ளக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்று படுக்கையிலே படுக்கவைத்தார். அவருடைய அந்தக் கை சற்று நடுங்கிற்று. "ராத்திரி எல்லாம் முழிச்சா உடம்புக்கு ஆகாது, படுத்துத் தூங்கு" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் பக்கத்திலிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கண்களை மூடினார்.

சூரியன், சந்திரன், ராகு, கேது, சனி அத்தனை கிரகங்களும் அவர் முன்னாலே வந்து நின்றன, மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. எதிரே சில சுள்ளிகளைப் போட்டு ஐயர் எரித்துக் கொண்டிருந்தார். அரிசியும் மஞ்சளும் கலந்து வைக்கப்பட்ட தட்டு சுற்றிலும் இருப்பவர்களிடம் நீட்டப்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் ஒரு பிடி எடுத்துக் கொண்டனர் அது முடிந்ததும் ஐயர் மஞ்சள் நனைக்கப்பட்ட கயிறைக் கையில் எடுத்து இவரிடங் கொடுத்தார். குனிந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சிறிய தலையை யாரோ ஒரு பெண் பின்னாலிருந்து நிமிர்த்தினாள். "கெட்டி மேளம்," "கெட்டி மேளம்" என்று எல்லாரும் கத்தினார்கள். ஏதோ ஒரு ராகத்தை அப்போது தான் தொடங்கித் தன் கைத்திறமை அத்தனையும் காட்டிக்கொண்டிருந்த நாதஸ்வரக்காரன் அலுப் போடு நாதஸ்வரத்தைக் கீழே வைத்தான். மேளக்காரன் வேகமாகத் தட்டினான். அந்தக்

கயிற்றை அவள் கழுத்தினருகே கொண்டு போனார் சோமசுந்தரம். கயிறு கையில் இல்லை. கூரான வாள் ஒன்று அவர் கையிலே மின்னிற்று ஒரு கல்லின்மேல் அந்தத் தலை கவிழ்த்து வைக்கப் பட்டிருந்தது கத்தியை ஓங்கினார், மறு நிமிடம் அந்தக் கத்தி அந்தச் சின்னஞ் சிறிய கழுத்தை....! "ஐயோ பொன்னி" என்று அலறிக்கொண்டே விழித்துப் பார்த்தார். அவளும் திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்த்தாள். கொடுமையான உணர்ச்சியின் ரேகை அவளுடைய கண்களிலே காணப்பட்டது. கலவரமும் கலக்கமும் நிறைந்த பார்வையோடு தன்னைப் பார்த்த பொன்னியை மறுமுறையும் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தார். பொன்னி இன்னும் கன்னியாகத்தா னிருந் தாள்! இரண்டு பேரும் மறுபடியும் தலையைச் சாய்த்தார்கள். மணி மூன்று அடித்தது. பிறகு என்ன நடந்ததோ? இருவரும் அத்தனை நேரம் கண் விழித்திருப்பதற்கு உடல் நிலை இடங் கொடுக்கவில்லை!

இவர் அறையைவிட்டு காலையில் வெளி வரும் போது, எல்லோருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. பொன்னியின் தம்பி யாருக்கோ ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை உரக்கப் படித்துக்கொண் டிருந் தான்.

"பேடகன்ற அன்றிலைப்போல் மனைவி செத்தால்
பெருங் கிழவன் காதல் செயப் பெண் கேட்கின்றான்.
வாடாத பூப்போன்ற மங்கை நல்லாள்
மணவாளன் இறந்தாற் பின் மணத்தல் தீதோ?"

இந்த அடிகள் தெளிவாகவும் அழுத்தமாக வும் இவர் காதுகளில் விழுந்தன. ஆறு வருடங் களுக்கு முன்னால் தவறி விட்டதால் பழிக்கஞ்சித் தூக்குப் போட்டுக்கொண்ட இவருடைய தங்கை—பொன்னியின் சிற்றன்னை—உத்திரத்திலே கட்டப் பட்ட கயிறு கழுத்தை நெருக்கிக் கொண்டிருக் கக்காட்சி அளித்தாள். அந்தக் கயிற்றைவிட அதிகமாகவே பொன்னியின் கழுத்திலே இவர் கட்டிய கயிறு இறுக்கிப் பிடித்து அவளைச் சித்திர வதை செய்து கொண்டிருந்ததுபோல் இவருக்குத் தோன்றியது. வேகமாக உள்ளே நுழைந்தார். பொன்னி கழுத்திலிருந்த அந்தக் கயிற்றை வெடுக் கெனப் பிடித்து இழுத்தறுத்தார். "இனிமேல் நீ என் மகளம்மா, நான் தான் தவறு செஞ்சிட் டேன்னு, நீ ஏனம்மா என்னைக் கல்யாணம் பண் ணிக்கமாட்டேன்னு சொல்லக்கூடாது?" என்று அமைதியான குரலிலே அழுத்தமாகக் கேட்டார். அந்த அணைப்பு பொன்னியின் உடலிலே புதுவித மான உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. பேசாமல் மாமன் மார்பில் தன் தலையை வைத்து அன்போடு அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவர் கண்களி லிருந்து ஒரு துளிக்கண்ணீர் இவள் கண்களில் துளிர்த்த கண்ணீரைத் துணைக்கழைத்துக் கொண்டு கீழே விழுந்தது. சுற்றிலும் நின்றவர் கள் ஆத்திரமும் ஆச்சரியமும் நிறைந்த பார்வை யோடு இந்தக் காட்சியைக் கவனித்துக் கொண் டிருந்தார்கள். அறுந்துபோன அந்தக் கயிறு கீழே விழுந்து கிடந்தது!

லீலாவுக்கு நளினி

லீலா!

'ஆசை' லீலா, 'பிரியமுள்ள' லீலா, 'அன்புள்ள' லீலா என்று அடைமொழிகள் சேர்த்து எழுதலாம் என்றுதானிருந்தேன். ஆனால் "லீலா" என்ற இரண்டு எழுத்துக்களையும் எழுதும்போது என் மனதில் மலரும் மகிழ்ச்சியே போதும். தேவையில்லாமல் வார்த்தைகளைக் கொட்டுவானேன் என்று விட்டுவிட்டேன்.

நீ எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தேன். வெட்கங்கெட்டவள் இழிவுருவானவள் எண்று ஏற்கனவே உன் மனதில் உருவாகியிருந்த சில அருவருப்பான வார்த்தைகளை அள்ளிக் கொட்டியிருக்கிறாய். புனிதமான தெய்வத்தைத் தேடிச் செல்லும் உண்மையான பக்தன் இருட்டறையிலும் குமட்டும் வாடையிலும் சிறைப்பட்ட அழுக்கேறிய சிலையைக் கண்டால் எப்படி வருந்துவானோ அப்படியே ஆனேன்!

தோழி! இளமையிலிருந்தே நீ என்னை நன்றாக உணர்வாய். மனமொத்து வாழ்ந்தோம். உன்

புத்தகம் காணுமற் போனபோது என் உயிர் போனதுபோல நான் துடித்தேன். நான் கீழே விழுந்து என் முழங்காலில் அடிபட்டபோது நீ அழுதே விட்டாய். வளரும் பருவத்தில்கூட உள்ளங்களை மட்டும் ஒத்த அளவிலேயே விட்டு வைத்திருந்தோம். "அன்று" என்று நீ நினைப் பாய். "இன்று" எனத்தான் என் மனம் இன்னும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. பிணைப் புற்ற நம்மிருவர் உள்ளங்களும் பிடிப்புத் தளராது உறவாடிக்கலந்த அந்த நாட்கள் இன்னும் என் கண் முன்னே மறையாமல் நிற்கின்றன.

மலர்ந்த பருவத்தில்கூட மனங் கொஞ்சங் கூடப் பிணங்காமல் காலங் கழித்தோமே! எதிர் காலத்தை மனதாலேயே எட்டிப் பிடித்தோமே! நம் கண்ணுல் காணுமலே நமக்கென்று பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த வாலிபர்களை உருவகப் படுத்திப் பார்த்தோமே! நம்மில் யாராவது ஒருவர் ஆணுக இருந்தால் இந்நேரம் "அப்பா", "அம்மா" என்று நம்மை அழைக்கும் ஆசைக் குழந்தை களோடு கொஞ்சிக்கொண்டிருப்போம். அப்படி யிருந்தும் இப்படிக் கடிதம் எழுத உனக்கு எப்படி யடீ மனம் வந்தது?

ஏதோ ஒரு சினிமாவில்தான் "ரயில் ஒரு பெரிய ஸ்டேஷனை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக் கிறது. வழியில் பலப்பல சின்ன ஸ்டேஷன் களில் நின்று நின்று போகிறது' என்று சொல் லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதுபோலத் தானம்மா

மனிதர்களும் எங்கேயோ எதையோ நோக்கி வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். மரணத்தை நோக்கிப் போவதாகப் பொய் சொல்லுவார்கள். உண்மை அப்படித்தானிருந் தாலும் எவரும் அதை நோக்கிச் செல்லுவதே இல்லை! இன்ப வாழ்வு, ஆதிக்க ஆசை, மதிப்பு, பெருமை இவற்றில் ஏதோ ஒன்றை நோக்கித் தான் ஒவ்வொருவரும் போகிறார்கள். வழியில் எத்தனை எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள், சந்திப்புகள், உறவாடுதல்கள், இவற்றையெல்லாம் வெகு சீக் கிரம் உதறித் தள்ளிவிட்டு உணர்ச்சியற்ற ரயில் வண்டியைப் போலத்தான் எல்லோரும் நடந்து கொள்கிறார்கள். நாம் இருவரும் அப்படி இல்லையே, லீலா! ஒரே குறிக்கோளை எண்ணித் தானே கைகோர்த்துக் கொண்டு நடந்தோம், பிணைப்புற்ற இரு கரங்களையும் இவ்வளவு எளிதில் வெட்டித் துண்டிக்க எப்படியம்மா உனக்கு மனம் வந்தது ?

என்னை விட்டு நீ பிரியும்போது வெகு நேரம் அணைத்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தோமே! எத்தனை எத்தனை வாக்குறுதிகள், மீண்டும் மீண்டும் பல முறைகள் பார்ப்போம், பேசுவோம், உறவாடுவோம், என்ற நம்பிக்கை நிறைந்த உறுதிமொழிகள்—இவைகளெல்லாம் என் நெஞ் சில் இன்னும் சதிராடிக்கொண்டிருக்கின்றனவே!

என்னைத் தனிமையில் இருந்து தவிக்க விட்டு விட்டு நீ போய் விட்டாய். உன்னைத் தவிர வேறு

எவரோடும் ஓரிரண்டு வார்த்தைகளுக்குமேல் பேசினதே இல்லை. தேவைக்கு மேல் பேசினுல் தேன் சிந்திப்போகுமோ என்று என்னை எல்லோ ரும் கேலி செய்வார்களே, நினைவிலிருக்கிறதா? மனம் விட்டுப் பழக நீ ஒருத்திதான் இருக்கிருய் என்று எண்ணி யிருந்தேன், ஒளியாமல் சொல்லு கிறேன்: உன்னை என் மனம் இறுகத் தழுவி யிருந்தது. முன்புறம், பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கு மளவு கூடத் தளரவில்லை. அவைகளை எல்லாம் நீ மறந்து விட்டாய். ஒளியை அணைத்துவிட்டு விழியைத் திறந்தவள்போல மாறிவிட்டாய்!

நீ என்ன, உலகமே என்னைத் தூற்றும், கேலி செய்யும், உதாசீனமாக வெறுத்துப் பேசும். என்னிடத்தில் தற்காலிகமாக அன்பு காட்டும் ஆண்களெல்லாம் என்னென்ன சொல்வார்கள் தெரியுமா? காந்தக்கல்லை ஆட்டினுல் பக்கத்தி லிருக்கும் இரும்புத் தகடும் ஆடுமே அதைப்போல என் சுழலும் கண்கள் அவர்கள் மூளையையே சுழற்றுகின்றனவாம்! கலங்கரை விளக்கு கடலில் வருங் கப்பல்கள் கல்லில் மோதிச் சிதறுவதைத் தடுக்க இருக்கின்றதாம். ஆனுல் மூடி மூடித்திறக் கும் என் விழிகளோ அவர்கள் இதயங்களை என் மோகன உருவத்தில் மோதிச் சிதறச் செய்கின் றனவாம்! அவர்கள் சிங்கங்களாம்! நான் அவற்றை ஆட்டிவைக்கும் சர்க்கஸ்காரியாம்! இன்னும் என்னென்னவோ சொல்வார்கள். நான் மட்டும் இவைகளில் மயங்கினதே இல்லை. பலரிடம் கேட்டுப் பழகிப் போனதால் புளித்துக்

கூடப் போய்விட்டது. பணம் அதிகமாகக் கொடுத்தால் பரிவோடு நடப்பேன். குறைந்தால் குமுறலைத்தான் காணலாம். அவர்களும் என்னைக் கண்டபடி ஏசுவார்கள். "வெட்கங்கெட்டவளே" என்று ஏசி இந்தக் கடிதத்தை வீசி எறிந்து விடாதே! என் உணர்ச்சிகளெல்லாம் கருகித் தீய்ந்து போய்விட்டன. என் வாழ்வு ரூபாய் அணு பைசா வியாபாரமாக மாறிவிட்டது!

நீ எனது உயிர்த் தோழி! ஆதரவு என்று நான் நினைக்கும் ஒரே பெண்! மனதைத் திறந்து பேச உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு எவரும் இப்போது—எப்போதும்—இல்லை. நீயும் நிந்தித்து என்னை உதறித் தள்ளிவிட்டால்........! லீலா! கேள் என் வாக்குமூலத்தை.

எனக்கு மணம் முடிந்தது. என் கணவர் என்னை அவர் மனதில் பொங்கும் மகிழ்ச்சியாகவே மதித்தார். பிரியமாயிருந்தார். நீகூட அடிக்கடி சொல்லுவாயே "நீ சிரித்தாலேபோதும், ஆயிரம் பொன் தரலாம்" என்று, அவரும் அதையே அப்படியே சொல்லுவார். அவர் சொல்லும்போதெல்லாம் உன் உருவத்தில் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்வது போல எனக்குத் தோன்றும். உன்னைப் போலவே அவரும் என்னைத் தன்னந் தனியே விட்டு விட்டு வெகு சீக்கிரம் இறந்தார். நான் விதவையானேன்.

ஒரு முழந்தானடி அவர் கட்டிய கயிறு! அது அறுந்து, அவர் என்னைவிட்டு மறைந்துபோன

பிறகு கூட ஒரு மைல் தூரத்துக்கு என்னைச் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட முள்வேலியாக இருந்தது. என் உடலின் இளமை அப்படியே இருந்தது. உள்ளத்தில் எண்ண எண்ணத் தெவிட்டாத இன்ப நினைவுகளெல்லாம் தலைதூக்கி நின்றன. என் கணவர் காட்டிய அன்பும் அவைகளில் பதிந்திருந்தது. தாவித் தாவி ஓடும் மனதையும், தன்னைமீறி அலையும் எண்ணங்களையும் கட்டுப் படுத்தி அடக்கினேன். அவைகளும் அலுத்து ஓய்ந்துபோயின.

இரவு வேளைகளில் இருண்ட வானத்தில் எங்கேயோ இருந்து கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிமிட்டிக் காதல்மொழிகள் பேசும் அந்த நட்சத்திரங்களில் மனதைப் பறிகொடுத்து உட்கார்ந்திருப்பேன். அவைகளுக்கு மேலே ஏதோ ஒரு உலகத்தில் இருக்கிறார் என் கணவர்! அதற்கும் மேலே அவதி நிறைந்த வாழ்வை எவரும் அழிக்கமுடியாமல் என் தலையிலெழுதிய ஆண்டவன்! அவரை நோக்கித் தான் நல்ல கதி கிடைக்காதா என்று பிரார்த்தித்தேன், கண்ணீர் நிறைந்த கண்களோடு. என்னைக் கண்திறந்து பார்க்கும்படி வேண்டிக் கொண்டேன். மாலை நேரங்களில் கடவுள் சந்நிதியில் நின்று என் குறைகளைக்கூறி அழுவேன். காலை நேரங்களில் உதிக்கும் சூரியனிடம் மறு ஜன்மத்திலாவது என் தலைஎழுத்தை மாற்றி எழுத ஆண்டவனிடம் போய்ச்சொல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். உன்னிடத்தில் கொண்டிருந்த அன்பு, என் கணவரிடம் காதலாக மாறி, கடவுளிடத்தில் பக்தியாகப் பரிணமித்தது!

பெருமாள் கோவிலில், "சீதா கல்யாணம்" காலட்சேபம் ஏற்பாடு செய்தார்கள். இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லையில்லாத இன்பம் ஏற்படும் அதைக் கேட்டால் என்று சொன்னார்கள். நாள் தவறாமல் அங்கே செல்லத் தொடங்கினேன். என்னைப்போன்ற எத்தனையோ சமூகத்தின் "அவமானச் சின்னங்கள்" அங்கே வருவார்கள். நாங்கள் கூடுவதைப் பார்க்க எத்தனையோ இளைஞர்கள்! பாகவதர் கூட எங்களுக்குத்தான் அது தேவை என நினைப்பார். எங்களைக் கரையேற்றுவதில்தான் அதிக அக்கரை காட்டுவார்! கதை பூராவையும் எங்களுக்கே, எங்கள் பக்கம் பார்த்தே சொல்லுவார்!

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியின் உடல் அமைப்பை அழகாக வர்ணித்தார். இவருக்கு எப்படித்தான் தெரியுமோ? ஒவ்வொரு அசைவிலும் அவர் எப்படி இருப்பார் என்று அவர் விளக்கும்போது என் மனம் நெகிழ்வடையும். பாலைவனம் போலிருந்த என் மனதில் பச்சைப் பசேலென்று ராமர் கொடியாக, செடியாக, மரமாக, சோலையாக வேர்விட்டார். அவர் உருவத்தோடு என்னை ஐக்கியப் படுத்திவிட்டேன்.

அன்று சீதையை ராமர் தன்னந்தனியே சந்தித்தார். மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாயிருந்த போதிலும் ஸ்ரீராமர் சீதையிடம் எப்படி நடந்து கொண்டார் என்று நினைக்கிறாய்? என் கணவர் அன்று முதல்நாளிரவு நாங்கள் இருவருந் தனிமை

யில் இருந்தபோது நடந்துகொண்டதைப் போலத் தான்! மூடிக்கட்டி முடிச்சுப் போட்டிருந்த நினைவுகளெல்லாம் மெள்ளத் தலை தூக்கின. கடும் வெய்யிலில் காய்ந்து ஓய்ந்து நடக்கும்போது நிழலின் நினைவு தோன்றினால் எப்படி இருக்கும்? அதே நிலை அடைந்தேன்!

ஸ்ரீராமர் சீதாதேவியின் எதிரில் வந்து உட்கார்ந்தார். சீதை தன்னை மறந்தாள். நடுங்கும் கைகளோடு சீதையின் உடலை ராமர் பற்றினார். சீதை அவரைத் தழுவினாள். விரிந்து காற்றில் மிதக்கும் குடையோடு கயிறுகளால் பிணைக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் விமானியின் உடலைப் போலப் பிணைப்புற்ற இரு கைகளுக் கிடையே சீதையின் உடல் ஊசலாடியது. அவள் உடலில் இருந்த அத்தனை நரம்புகளும் முறுக்கேறின. வேகம் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த இரத்தம் அவளை தத்தளிக்க வைத்தது. மத்தளத்தையும் தபேலாவையும் ஒரே நேரத்தில் ஓங்கி ஓங்கித் தட்டித் தாளம் போடுவது போல இருவர் இதயங்களும் அடித்துக்கொண்டன; துடித்துக்கொண்டிருந்த மெல்லிய உதடுகளை முரட்டு உதடுகள் அழுத்தித் துடிப்பை அடக்கின. தாகத்தால் தவித்தவன் தண்ணீர் கிடைத்தால் தன்னை மறந்து அனுபவித்துக் குடிப்பதைப் போலச் சீதை அள்ளி அள்ளிப் பருகினாள் அந்த இன்பத்தை! இப்போது நினைத்தால் கூட என் நெஞ்சு புல்லரிக்கிறது. மணிமுடி பூங்கோதையைத் தழுவியபோது, " அத்தான் விடாதீர் என்

ருள்'' என்று கவியரசர் பாரதிதாசன் எழுதி யிருக்கிருரே, அதன் கவி நயத்தைச் சொல்லியா புரிந்துகொள்ள முடியும்? சுவைத்து அனுப விப்பதல்லவா அது! களைத்துப்போய் ராமர் கைக ளைத் தளர்த்தினர். மூடியிருந்த கண்களைச் சீதை திறந்தாள்!

எவருமில்லை. இருள் சூழ்ந்திருந்தது. சந்நி தானத்தில் எரிந்த விளக்கு ஒளியைப் புகையாக மாற்ற நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. என் னெதிரே பக்கத்துவீட்டு ஷண்முக சுந்தரம் நின்று கொண்டிருந்தான். கலைந்துபோயிருந்த என் ஆடை, அவிழ்ந்து தரையில் படிந்திருந்த என் கூந்தல், படபடத்துக் கொண்டிருந்த உடல் இத் தனையும் என்ன நடந்தது என்பதை எனக்கு விளக்கின. முள்ளில் விழுந்த உடலைப்போல என் மனந்துடித்தது. நான் கட்டிக் காப்பாற்றிய அந்தப் பொருள் எட்டாத தூரத்தில் பயந்து எங் கேயோ மறைந்தே போய்விட்டது!

"அடபாவி" என அவனைச் சபித்தேன்.

"எவரிடமும் சொல்லமாட்டேன். பயப்ப டாதே" என்று சொல்லி மறுபடியும் என் கை யைப்பற்றினன். வெடுக்கெனக் கையைப் பிடுங் கிக் கொண்டேன். ஆண்டவனைப் பார்த்தேன். விழித்த கண்களை மூடாமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு அவர் நின்ருர். ஓங்கி ஓங்கித்தலையில

டித்துக் கொண்டேன். விளக்கும் அணைந்து இருளை வெளிப்படுத்தியது!

நான் ஒழுக்கங் கெட்டவள், உன் நினைவில்! ஊரார் பேச்சில்! ஆண்டவன் சந்நிதியில்! ஆண்டவன் கண்ணெதிரிலேயே, அவர் மகிமையை விளக்கும் கதை தந்த போதையால், பலிபீடம் என்று தெரிந்தோ தெரியாமலோ பக்தியின் பேரால் என்னை என் பெற்றோர் மனமுவந்து அங்கே அனுப்பியதால் கெட்டுப் போனேன்! கடுங்காவல் வைத்து கட்டுப்படுத்தியிருந்த என் மனதை மயங்கச் செய்ததே அந்த "சீதா கல்யாணம்" அதைப் பற்றி எவரும் நினைப்பதில்லை.

மலர்ந்த மலரென்றுதானே பறித்துத் தலையில் சூடிக்கொண்டேன். மறைந்திருந்த "பூநாகம்" என்னைத் தீண்டியதற்கு நானு பொறுப்பாளி? கொழுந்துவிட்டு எரிந்த நெருப்பைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தணித்து அவித்தேன். சாம்பலாகப் போகும்போது சத்கதா காலட்சேப மண்ணெண்ணெயை அதன் மேல் கொட்டியது. மறுபடியும் தணல் எரிய ஆரம்பித்தது. அதற்கு நானென்ன செய்வேன்? வயிறு பசிக்கும்போது குலுங்கும் மாங்கனிகள் கண்ணில் பட்டால் சுவரேறிக் குதித்தாவது பறித்துச் சாப்பிடமாட்டோமா? தனியாகத் தன்னை மறந்திருந்த என்னை ஷண்முக சுந்தரம் கனியாக எண்ணிவிட்டான்!

ஏற்கனவே எவராலோ தயாரிக்கப்பட்ட முடிவுகளை நீ விழுங்கிவிட்டாய். தயவு செய்து வாந்தி

எடுத்துவிடு. நான் நிரபராதி, குற்றஞ் செய்யாதவள்! என்று எதிர் வழக்காட வரவில்லை. நீ கடிதத்தில் எழுதிய ஆபாசம் நிறைந்த சொற்கள் அடுக்காதம்மா என்று கூற வரவில்லை. வீட்டுக்குள் சிறைபட்டு வெளி உலகம் இன்னதென்று தெரியாமல் எட்டுத் திக்கையும் உணர்ந்தவள் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் உன்னை இப்போது கேட்கிறேன். உன் முடிவு சரியா? நானா குற்றவாளி?

"உன் அன்புள்ள", "உனதாசை", "உன் பிரியமுள்ள" என்ற வார்த்தைகளை வீணாக்காமல் என் நெஞ்சிலிருந்தே ஐந்து எழுத்துக்களையும் வெளியிலெடுத்து வைக்கிறேன்.

தோழி நளினா.

3727

ஸ்ரீ பிரின்டர்ஸ், சென்னை 1

3727

திராவிடன் பதிப்பகம்

P. B. 18. வேலூர், N. A.

Cover Printed at the D. P. Works, Madras.